

tents obran cegats per la passió, que no la lluya ceremoniosa, molt posterior al fet que la ocasiona y cuan ja 'ls desafials han pogut reflexionar y reprimir la seva furia.

Mes á pesar dels seus inconvenients y del ridicol aparato de un *lance* que no resolt rès, te 'l desafio la escusa de que 'ls combatents van *al terreno* voluntariament. En canvi la guerra, especialment la guerra civil, que tant entusiasma á alguns dels senyors *anti-due-listas*, obliga á pendrer part en la lluya á qui no ha rebut cap ofensa, y no te, per lo tant, necessitat d' esborrar ni una taca que finca en la honor. La guerra, en particular quan se desarrolla en la patria comú dels dos cossos beligerants, extén la miseria y la destrucció per tot lo país, y fa sentir los seus desastrosos efectes hasta sobre aquells que més indiferents son á la cuestió que 's debateix y que per las armas se tracta de resoldre.

Per tot lo cual me sembla molt razonable que 'ls senyors enemichs del desafio, que son, no obstant, partidaris de la guerra, haurian d' abjurar de las sevas aficions *marcials* avants de suscriure un document tant atinat com lo que s' encamina á trevallar per la desaparició del combat singular.

Y potser millor que això seria que ja que, per desgracia, no es d' esperar avuy per avuy, que desapareixin las guerras, dirigeixin los seus esforços á conseguir de totes las potencies lo compromís de confiar á un combat unipersonal la resolució de conflictes internacionals, que no pugui acabarse per medis amistosos. Aixis com aixis, no sempre obté la victoria qui compta ab la rahó, y 'ls Estats se veuen precisats á gastar sumas cuantiosas á fi de prepararse per possibles guerras; en les que guanya 'l més fort ó 'l més afortunat, cosa que també resultaria, encare que sent més económica y més humanitaria, confiant al combat individual la suposada missió sancionadora que s' atribueix á la guerra.

JOSEPH COMA.

SETMANAL

A una Srta. que sab tocar
molt be el piano am teclas;
M. P. i C.

Cada cap-al-tard, en la tafanera miranda del solitari castell, Na Shara, la gentil Condeseta,

amb els ulls guaitant las indefinidas planas ermas, s' extasiava am la intima sensació corporena de l' anyoransa.

Recolsadeta en la brana de la gótila finestra cuantas vegadas la nit l' havia bressolada am sos aspeixos misteriosos!

Cuàntas vegadas el crem de las estrelles s' havia reflectit en sa care de poncella nascuda en roserars mancats d' ufanía!...

En las nuitades sens mácula de pecat d' ombrá, sensa una remor de vida, amb els ulls tancats pera millor veurehi, era cuan am mes claritat se li definia en son cervell pensivol l' esllanguida mirada del pobre patge idolatrat; era quan millor sentia repercutir en son resonador anímic la mística cadencia de la parla amorosa de son volgut, en mal' hora allunyat per las inconsistentes paraulas despectivas de la mare d' ella, la Condesa; era cuant am mes intensitat sentia anyorament ane aquellas horas llunyas passadas en un idili de silenci.

Pobre Condeseta!...

Esperava, esperava d' un dia á l' altre veurel venir rublertas las butxacas de l' Ideal de sa mare que, á no serho, hauria sigut una selvatge.

...Enlla de las planas ermas, mes enlla dels turons gegantins que las envoltavan, enlla d' enlla dels mars tumultuosos, cuan el sol tot-just amb espatecs de llum inmaculada aclaria las ombras de las verges selvas de cauchus i shirings, el pobre patge, vestida l' ànima de volesa, comensava sa tasca. Anelós d' un cel de benau-ransa en paisos en els que l' amor es guanyava amb metàlicas armonias, il-luminada sa pensa per la célica visió d' una dona suspirada, travallava, travallava am febre d' assadegament d' or.

I el sol, el mateix sol que casi á un temps despedias de l' estimada i donava el Deu-vos-guarr al estimat, teixia aureolas de boirina entorn de sa testa martiritzada...

Jo os aborresc, pares butxins!!...

P. MASPONS I CAMARASA.

LOS DINEROS DE JUDAS

(BALADA)

Mal negocio hiciste, Judas;
por sólo treinta dineros
al diablo tu alma vendiste,
y vendiste á tu maestro.